

לשבור ולתקן - או לא לשבור

בדיחה ישנה מדי, מספרת על מי שהרג את הוריו, ובקש רחמים מהשופט, שהרי הוא יתום...

לכאורה, להבדיל, גם רבונו של עולם כמוהו: הקב"ה מנחם אותנו על השבר הנורא שבחורבן. אבל מיהו שניהל את עולמו כך, שהחורבן יוכל להתרחש? יתר על כן: כאשר משה מתחנן בפרשה שלנו להיכנס לארץ, הקב"ה מסרב לכל תחינותיו.

לפי מדרש רבא, הסיבה היא, שהקב"ה בונה מן ההתחלה את כניסת עם ישראל לארץ, באופן כזה שהמציאות של חורבן וגלות תהיה אפשרית.

מכיוון שמשה רבינו כל כך שלם בקשר עם הא-לוקות, אילו היה מכניס אותנו לארץ, האפשרות של גלות היתה נמחקת.

כלומר: כל האזהרות שבתורה, כולל בפרשה שלנו: "כי א-ל קנא ה' א-לקיך השמר לך" כולן מכוונות לכך, שאופציית החורבן מובנית מרגע הכניסה לארץ.

אז למה להחריב? ואם החרכת, למה לנחם?

סתירה זו מוצאת פתרון במדרש ילקוט שמעוני (תתקע"ד) על הפסוק בתהילים "מזמור... באו גויים בנחלתך" - אם באו גויים, למה אסף מזמר? כי מלך העולם כביכול מצא מוצא לחמתו - החורבן, ומעכשיו יתכן פיוס.

אין מדובר בדמות של אדם, מדובר במהלך א-לקי, שבונה את העולם מתוך משברים. כל משבר מקדם את הצמיחה הבאה. האנרגיה המשברית, מחלצת את העם מהשפל, ומאפשרת צמיחה חדשה.

ככה גם בזוגיות וביחסי הורים ילדים: לפעמים דווקא מתוך שבר, צומחת תקשורת חדשה, שמבטאת את האהבה נכון יותר, נקי יותר.

הרבנית חוה כוכב (מנסבר)

מרצה במכללת חמדת הדרום, מנחת הורים וזוגות וחברת בוחרים במשפחה



"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם